

NAJČÍTANEJŠIA FRANCÚZSKA AUTORKA POSLEDNÝCH ROKOV
S MILIÓNMÍ PREDANÝCH VÝTLAČKOV

Aurélie Valognes

ČEREŠNIČKA
NA
TORTE

Ljndeni

Čerešnička na torte

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Aurélie Valognes

Čerešnička na torte – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ČEREŠNIČKA
NA
TORTE

Aurélie Valognes

**ČEREŠNIČKA
NA
TORTE**

Ljndeni

Aurélie Valognes: La cerise sur le gâteau
« LA CERISE SUR LE GATEAU » by Aurélie VALOGNES
© Mazarine/Librairie Arthème Fayard, 2019
Cover design © Lucia Lukáčová, 2022
Translation © Jarmila Pospěchová, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2978-9
ISBN e-knihy 978-80-566-3240-6 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3241-3 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3239-0 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Je ľahšie milovať ľudstvo než svojho suseda.

Eric Hoffer

LETO 2016

DETI VŽDY POVEDIA PRAVDU

Bernard bol majstrom sveta vo vyhýbaní sa rodinným povinnostiam. Vždy keď od neho niekto niečo chcel, zrazu záhadne zmizol – doslova zmizol – a tváril sa, že je neviditeľný. Bol schopný na poslednú chvíľu odkiaľsi vypriať pracovnú zámienku, len aby sa nemusel podieľať na rodinných záležitostiach. A keď zazneli slová ako *choroba*, *pobreb* či *treba postrážiť deti*, svoje umenie vypariť sa dotiahol do dokonalosti.

Jeho manželka Brigitte, naopak, žonglovala s nečakanými udalosťami ako s hrncami, v ktorých denne pripravovala množstvo rozličných jedál, aby nakrmila hladných členov svojej svorky. S obdivuhodnou šikovnosťou sa jej darilo byť dobrou učiteľkou a zároveň naplňovať rodičovské povinnosti. Tak tomu bolo aj vtedy, keď jej neveste Alice zomrela matka. Alice ju vtedy poprosila, či by jej počas pohrebu mohla postrážiť malú dcérku Charlotte.

Alice smrť matky zdrvila, no v tej chvíli sa musela navyše postarať o mnoho vecí. Zorganizovať pohreb v Bordeaux, síce blízko Brigitte a Bernarda, no ďaleko od ich parížskeho bydliska, a to s manželom na služobnej ceste, ktorý sa nemohol vrátiť zo dňa na deň, a bez akejkoľvek inej pomoci. Otca nikdy nepoznala a súrodencov nemala.

Keď vošla k svokrovcovi, malá Charlotte bola schúlená v jej náručí a držala sa jej ako kliešť.

– No tak, rozlúč sa s mamičkou, zlatko. Musím už ísť. Ďakujem za všetko, Brigitte. Si anjel. A buďte poslušné: žiadne sladkosti, žiadna telka ani počítač, – prikázala Alice a zhlboka sa nadýchla, aby nabrala odvalu pred náročným dňom, ktorý ju čakal.

Vzadu v aute spal spánkom spravodlivých šesťročný Paul. Chlapček nemienil za žiadnu cenu nechať svoju smutnú mamu samu a chcel sa so starou mamou rozlúčiť na jej poslednej ceste. Brigitte nežne pobozkala schúleného chlapčeka na líčko a objala nevestu.

– Šťastnú cestu, Alice. Nerob si starosti, budeme so Charlotte poslušné. Ak ti ešte môžem nejako pomôcť, daj mi vedieť.

Malá Charlotte sa rozplakala, hlas sa jej triasol a nijako sa nedala utíšiť. Plyšiaka mala celého mokrého od slz. Brigitte sa tešila, že bude mať štvorročnú vnučku na chvíľu pre seba. Mala na malú Charlotte slabosť: veľké zvedavé očká, buclaté ružové líčka a svetlé gaštanové vlasy, rovnako neskrotné ako samotné dievčatko – to všetko jej pripadalo roztomilé.

– Srdiečko, neplač! Mamička sa zajtra vráti. A my dve si to spolu užijeme. A okrem toho, vieš, že to tam nebude nijaká zábava – bude to rozlúčka s babkou.

Malú viac rozplakalo to, že nebude s mamou, ako to, že prišla o babku. Už päť minút úpenlivo kvíli-la. Život Brigitte naučil, že nielen vtipy sú najlepšie krátke, ale aj slzy. Potrebovali nejaké rozptylenie. A to okamžite.

– Pod', dáme si šálku horúcej čokolády a urobím ti tvoj obľúbený chlebík. Ten, čo máš najradšej! – žmurkla na Charlotte.

– Myslíš ten dvojité chlebík? A s kopou masla a džemu úplne všade, aj v dierkach? – začala sa zrazu zaujímať Charlotte.

– Presne ten! – potvrdila Brigitte. – S džemíkom, ktorý sme spolu minulý rok robili.

– Tak to si dám. A kde je starký? – vyzvedala Charlotte a pozorne prehliadala každý kút v dome.

– Predsa v práci, – pripomenula jej Brigitte.

– Čo tam tak dlho robí? Nikdy tu nie je... – vzdychlo si dievčatko.

Brigitte si pomyslela: *Mne to hovor.* So šibalským úsmevom Charlotte pošepala:

– Máš pravdu, ale vieš, čo sa hovorí: *keď kocúr nie je doma, myši majú bál.*

Charlotte zhltna krajec chleba s ríbežľovým džemom, pričom si poctivo zababrala ústa, a potom skĺzla z kolien starej mamy, ktorá jej zapletala vlásy.

– Nie som smutná, starká, mala som babku rada, dávala mi veľa cukríkov, ale pichala ma na brade. A stále sa vypytovala, do ktorej triedy chodím. A dookola opakovala: *Ty si ale vyrástla!* Bolo to otravné.

Po smútku a hlade už očividne nebolo ani stopy. Charlotte odbehla do obývačky. Strčila hlavu do cestovného kufra, ktorý jej Brigitte zniesla z povaly, a zvedavo sa v ňom prehrabávala. Pred jej príchodom si Brigitte lámala hlavu, akú novú zábavu má vnučke nachystať, aby im prešiel čas, no malá sa očividne rozhodla pre

zaprášené poklady, ktoré nadchýnali aj predchádzajúce generácie.

– Starká, čo je toto?

Charlotte vytiahla vytáčací telefón. Podobné *retro veci* rozšírili zbierku starých harabúrd len nedávno.

– To je predsa telefón, srdiečko!

– Ale prečo je na ňom šnúra? – nechápala dievčinka.

– Pretože kedysi mali všetky telefóny šnúry.

Charlotte sa na chvíľu zamyslela.

– Starká, a ty si zažila aj vojnu?

– Nie.

– A dinosaury? – pokračovala Charlotte vo svojich úvahách.

Brigitte takmer zabešlo.

– Nie, ani dinosaury. Taká stará predsa nie som. Ešte nedávno som bola také dievčatko ako ty.

– To naozaj? – neverila Charlotte.

Brigitte ju pobožkala, vstala a podišla ku knižnici.

– Počkaj, ukážem ti fotky. Kam som len dala ten album?

– Ty nemáš fotky v mobile? – skúsilo dievčatko.

– Daj mi ho, pohľadám ti ich, viem, ako sa to robí.

Brigitte sa usmiala. Pohľadom prebehla prepchaté poličky, potom vybrala dva hrubé zakladače a znova si sadla k vnučke, ktorá čakala s plyšiakom na kolenách. Očividne tvorili neoddeliteľnú dvojicu.

Brigitte otvorila starší album a ukázala na čiernobielu, rokmi zažltnutú fotografiu.

– Aha, tu som ja, keď som mala asi toľko rokov čo ty.

Odlepila fotografiu, obrátila ju a prikývla.

– Áno, tu mám štyri roky.

– Si ostrihaná ako chlapec, – vyhlásila skepticky Charlotte. – Veľmi ti to teda nepristane. Ja mám dlhšie vlasy.

Dievčatko džavotalo o všeličom a nakoniec sa naklonilo k Brigittinmu uchu.

– Starká, dala by si mi cukrík, prosím tá? – žobronila a roztomilo sa na babku usmiala.

Takémuto nájazdu Brigitte neodolala, rýchlo podľahla a okamžite zahodila za hlavu pekné sľuby, ktoré pred chvíľou dala svojej neveste.

– Dobre, ale maminke ani muk.

Vybrala zo škatuľky na konferenčnom stolíku gumového krokodíla, podala ho Charlotte a potom vzala druhý album.

– Aha, a tu máme fotky, ktoré tá isto budú zaujímať viac. Na týchto je tvoj ocko Nicolas, keď bol malý. Tu ho učím bicyklovať sa a tu zasa prvý raz plával. Pozri, má plávací pás, ale žiadne rukávniky: chcel sa ešte poistiť, keby niečo. A tu je, keď mu vypadol prvý zub.

Charlotte bola naplno zahľbená do obrázkov z iných čias, keď jej ocko bol ešte dieťa a ona nebola na svete, keď si zrazu uvedomila, že tu niečo nesedí.

– A čo starký? Prečo nie je na žiadnej fotke?

– Pretože bol málokedy s nami. Vieš, že starký veľa pracuje, – pokúšala sa vysvetliť Brigitte.

– Tak tá jeho práca ho asi nerobí veľmi šťastným. Skoro vôbec tu nie je, a keď je s nami, stále je podráždený. Vlastne... aj môj ocko je taký.

Brigitte by s malou nemala problém súhlasiť, čo sa týka jej manžela, no prekvapilo ju, že jej syn je na tom podobne.

– Naozaj? A pritom tvoj ocko bol také veselé dieťa! Poslúchať veľmi nechcel, no nikdy sa nestážoval. Vždy bol za každú hlúposť.

– Jedol aj cukríky? – zaujímala sa Charlotte, v nádeji, že sa dozvie o ockovi nejaké pikošky.

– A koľko! Síce potajomky, no ja som to vedela... – pošepala jej Brigitte.

– A táto pekná pani, to je kto? – spýtala sa Charlotte a ukázala na ženu, ktorá sa s Nicolasom smiala na plné hrdlo.

Brigitte najprv nepochopila otázku, no potom jej to došlo a odpovedala:

– To som predsa ja!

Charlotte sa rozosmiala.

– Ha-ha, starká, ty si vždy také zábavná! Stále si robíš žarty! Neuveriteľné! Čo povieš, Maznáčik, so starkou je fakt sranda, že?

Plyšový zajko neprotestoval. Na fotke mala Brigitte o štyridsať rokov menej a podobnosť s dneškom zjavná nebola. *Deti vždy hovoria pravdu!* pomyslela si a vzala mobilný telefón, na ktorom jej práve cinkla ememeska.

– Aha, správa od mamičky. Pozrieme sa. Čo to je? – čudovala sa Brigitte, keď oddialila mobil, aby na obrázok lepšie videla.

– Aká malá plechovka, starká! – komentovala Charlotte znalecky a pritisla sa bližšie k telefónu.

– Prepánajána, prečo mi tvoja mama posielala čosi také? – zamračila sa Brigitte pri pohľade na pohrebnú urnu.

– Čo to je? – dumala dievčinka.

Brigitte na chvíľu nevedela, čo povedať.

– To je tvoja babka, – vypadlo z nej napokon.

Charlotte sa poškriabala po hlave.

– Babka? Kde?

– V tej plechovke.

– Ty si ale poriadne vymýšľaš, starká, tam by sa predsa nezmestila! – namietla Charlotte vážne.

– Ale áno, zlatko, pretože... starkú... no... spáli-li, – priznala nakoniec Brigitte, ktorá robila, čo mohla, aby to malej vysvetlila.

– Aha, tak dobre.

Malá dostala odpoveď a očividne bola spokojná. Brigitte chcela odložiť telefón a ukončiť tento rozhovor, ktorý bol pre ňu nepríjemnejší ako pre vnučku, no vtom sa na displeji zjavila ďalšia fotografia a pri nej správa pre Brigitte, ktorú si nestihla ani prečítať, lebo sa o ňu zaujímala už aj Charlotte.

– Čo to tam robia? – naklonilo sa dievčatko nad telefón, ešte skôr ako tak stihla urobiť Brigitte.

– Zrejme ju vkladajú do zeme.

– A prečo?

– Neviem, srdiečko... Počuj, čo keby sme si prečítali rozprávku? – dodala Brigitte a rýchlo mobil opäť zamkla.

Vybrali si knižku *Malé ženy*. Charlotte milovala príbeh štyroch sestier. Ktovie prečo, veď nemala sestru, iba

protivného brata, ako hovorievala. Každú chvíľu prerušovala čítanie a vypytovala sa:

– A ty máš ktorú sestru najradšej, starká?

– Asi Jo. A ty, srdiečko?

– Aj ja, ale ja by som si nikdy neostrihala vlasy kvôli peniazom. Dala by som im maminu kreditku. Starká, dnes sa pred spaním nemusím okúpať, však?

– Dobre, nemusíš, ale mame to nepovieme, dobre?

– Dobre. A odteraz čik-čik a ústočka mám zamknuté, – povedala Charlotte.

Na druhý deň ráno sa Charlotte rýchlo umyla a zhltna obrovskú porciu chlebička s ríbezľovým džemom, ktorý jej Brigitte nachystala.

– Ty si nedáš, starká? Tvoj džemík je vynikajúci! – pochválila ju Charlotte, s tváričkou umazanou od červeného ovocia.

– Nie, akosi nie som hladná, mám v hrdle dáku hrču, – priznala sa jej Brigitte.

– To poznám, – chápavo prikývlo dievčatko s plnými ústami. – Hra na doktorku mi ide najlepšie zo všetkých.

– Naozaj? Tak, pani doktorka, čo mi je? – spýtala sa Brigitte.

Charlotte vzala kávovú lyžičku, priložila ju pacientke na hrdlo a oznámila diagnózu:

– To je klasický prípad: máte ohryzok!

– Ohryzok? Ste si istá, pani doktorka?

– Samozrejme! Taká hrča v krku sa volá ohryzok. Všetci ockovia to majú.

Brigitte smutne našpúlila pery. Charlottina diagnóza bola správna, až na jeden detail.

– Veď ja nie som muž...

– Aj babka mala fúzy a tiež nebola muž... V medicíne je všetko možné, – uzavrela dievčinka a zviezla sa zo stoličky. – Počujem nejaké auto, idem sa pozrieť, či sú to mama a Paul.

– Čosi na tom bude, – zašomrala Brigitte pod ťarchou argumentov svojej vnučky.

Aj keď sa Brigittina diagnóza nepotvrdila, už toho na ňu bolo akosi priveľa. Utrela si do zástery slzy a potom sa vybrala za vnučkou, ktorá sa na špičkách opierala o parapetnú dosku a sledovala, ako jej matka parkuje auto. A potom sa obe vybrali privítať návštevu.

Keď Brigitte a Charlotte vyšli von, Paul sa vrhol starej mame do náručia a ona sa potešila, že tentoraz nespí. Alice a deti mali pred sebou ešte dlhú cestu do Paríža a nemohli sa zdržiavať. Nevesta svokre ešte raz poďakovala, srdečne sa objali, potom Alice vložila Charlottin kufrík do kufra auta a slúbila, že cestou bude dodržiavať pravidelné prestávky a zavolá, keď prídu domov.

Brigitte vnučku naposledy pohľadila a Charlotte povedala:

– Ale, starká, veď si celá slaná! Prečo plačeš? O dva mesiace predsa znova prídem na prázdniny.

A trochu uslintane jej pošepala do ucha:

– Nechala som ti v kuchyni prekvapenie. Maj sa tu dobre, starká!

Brigitte so zahmlenými očami sledovala, ako auto odchádza. V kuchyni na kockovanom obruse objavila

sľúbené prekvapenie: špeciálny toast s maslom a džemom. A vedľa neho krásnu kresbičku, na ktorej boli lietajúce cukríky, štyri sestry a... *malá plechovka*. Kresbička s ich spoločným tajomstvom, ktoré si nechajú len pre seba.

Ubehlo dvadsaťštyri hodín a krásne chvíle s vnučkou sa skončili. Brigitte sa tešila na ďalšie stretnutie, no tentoraz sa rozhodla, že to nenechá na náhodu. Z vrec-ka zástery vybrala poslednú spomienku na dievčatko. Maznáčika.

Byť babkou predsa znamená urobiť občas aj niečo bláznivé.